

ΑΙ ΩΡΑΙ ΤΗΣ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ.

Ἀπόκρυφα τῆς νήσου Ἀγίας Ἑλένης.

Ὁ Αὐτοκράτωρ, ἐπιτρέποντος αὐτῷ τοῦ καιροῦ, καίτοι πάτχων, ἐξήρχετο ἐφ' ἄρματος. Ἐπειδὴ δὲ διέτρεχε τάχιστα τὸ μικρὸν διάστημα τὸ ὅποιον τῷ συνεχωρεῖτο, ἡγάπα τοῦτου ἕνεκα νὰ διερευνᾷ λεπτομερείας. Οὕτως, ἀφοῦ ἐτελείωσε μίαν ὑπαγόρευσιν (καθότι μέχρι τῶν ἐσχάτων τῆς ζωῆς του σιγμῶν, κατέγεινεν εἰς τὴν σύνταξιν τῶν Ἀπομνημονευμάτων του· τὸ δὲ εἶδος τοῦτο τῆς ἐργασίας κατέστη ἡ μόνη αὐτοῦ διασκέδασις)· ἐξήρχετο, λέγομεν, ὁ Ναπολέων, συνοδευόμενος εἴτε ὑπὸ τοῦ στρατάρχου, εἴτε ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Μοβολῶνος, ἢ καὶ μόνος ἐνίοτε, δαΐκας δὲν ἐφοβεῖτο μὴ προδοθῇ ὑπὸ τῶν ἐπαισθητῶς ἐλαττωθεῖσων αὐτοῦ δυνάμεων. Αἱ ἐκδρομαὶ τοῦ σχεδὸν πάντοτε διευθύνοντο πρὸς τὴν πλησιεστέραν τοῦ Λογγουὸδ κοιλάδα. Ἐπεσκέπτετο δὲ οὕτω τὰς παροικίας καὶ τοὺς ὀλίγους ἐν αὐταῖς εὐρισκομένους κατοίκους. Πάντες, πλην τοῦ Κ. Μασσῶν, ἦσαν πένητες· αἱ ὁδοὶ ἦσαν ἐνίοτε ἀπρόσθητοι· ἀλλ' ὅτω σχολιωτέραι ἦσαν αὐταί, τοσούτω μᾶλλον ἐφαίνετο ἀγαπῶν ὁ Αὐτοκράτωρ, τὰς ἐκδρομάς ταύτας· ἦσαν δι' αὐτὸν ἐλευθερίας ἀρίδρωμα. Τὸ μόνον δὲ πρᾶγμα, εἰς τὸ ὅποιον δὲν ἠδύνατο νὰ συνεθισθῇ, ἦτο τὸ ἀπάντημα τῶν Ἀγγλῶν σκοπῶν κατὰ διαστήματα τοποθετειμένων διὰ νὰ τὸν παρατηρῶσι.

Ἡμέραν τινα καθ' ἣν νέαν ἔκαμνεν ἐπισκόπησιν ἐν μέσῳ τῶν ἀγρίων βράχων, ἀνεκάλυψε πενιχρόν τι οἶκημα τοῦ ὁποίου ἦνοιξε τὴν θύραν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς μικρὸν τινα ἀνθοστολιστὸν κήπον ἀπὸ νεάνιδα πινά ποτιζόμενον. Ἦτο δὲ ἡ τελευταία αὕτη, ξανθὴ καὶ δροσώδης ὡς καὶ τὰ ἄνθη τῆς· εἶχεν ὀφθαλμοὺς γλαυκοὺς, αἵτινες ἐξέφραζον ἀγαθότητα τοσοῦτον χαρίεσσαν, ὥς ἐκαμεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Ναπολέοντα.

— Πῶς ὀνομάζεσθε κυρία; τὴν ἠρώτησε κατὰ πρῶτον.

— Γεννή, κύριε, ἀπεκρίθη ἐκείνη Γαλλιστί, ἀρκετὰ καλῶς, ἀλλ' ὡς ἐκπλαγεῖσα ἀπὸ τὴν αἰφνυδίαν ἐκείνην ἐμφάνισιν.

— Τὸ οἰκογενειακόν σας ὄνομα, ἐπανέλαβεν ὁ Ναπολέων.

— Βραστῶν, ὑπέλαβεν αὕτη μὲ πλειότερας ἀμυχανίας τόνον.

— Φαίνεται ἀγαπῶσα πολὺ τὰ ἄνθη, καὶ γνωρίζουσα τὴν καλλιέργειαν αὐτῶν;

— Ἀλλοίμονον! κύριε, ἡ ἐνασχόλησις αὕτη εἶναι ἡ μόνη ἐλπίς μου.

— Πῶς τοῦτο;

— Καθ' ἐκάστην ὑπάρχω εἰς τὴν πόλιν φέρουσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα βλέπετε γεράνια, καὶ ζῶ ἐκ τῶν τριῶν ἢ

τεσσάρων ὁβολῶν τοὺς ὁποίους μὲ δίδουσιν εἰς ἀντάλλαγμα τῶν ἀνθοδεσμῶν μου.

— Ἀλλ' ὁ πατήρ σας καὶ ἡ μήτηρ σας, τί κάμνουν; λοιπόν.

— Δὲν ἔχω πλέον, κύριε, ἀπήντησεν ἡ νεάνις μετὰ συγχινήσεως.

— Οὐδένα συγγενῆ;

— Οὐδένα, κύριε, εἶμαι ὀλωσδιόλου ξένη εἰς ταύτην τὴν νῆσον. Πρὸ τριῶν ἐτῶν, ὁ πατήρ μου ἀρχαῖος ὑπαξιωματικὸς τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ, καὶ ἡ μήτηρ μου, Ὀλλανδὴ τὸ γένος, ἀνεχώρησαν ἐκ Λονδίνου λαβόντες με μεθ' ἑαυτῶν, διὰ νὰ ὑπάγωσιν, ἔλεγον, πρὸς ἐντάμωσιν συγγενῶν οὓς εἶχομεν εἰς τὰς Ἰνδίας, καὶ αἵτινες ἐμελλον νὰ τοὺς βοηθήσωσι. Δὲν εἴμεθα πλούσιοι: οἱ γονεῖς μου ἔλαβον ὅλας τοὺς κόσμου τὰς δυσκολίας διὰ νὰ συνάξωσι τὸ ἀναγκαῖον διὰ τὸν μακρὸν ἐκεῖνον διάπλουν ποσόν· ἀλλὰ, φεῦ! ἐπέπρωτο νὰ μὴν ἰδῶσι τὸ τέρμα τοῦτου: ὁ μὲν πατήρ μου ἀπέθανε κατὰ τὸν διάπλουν, καὶ ὅτε τὸ πλοῖόν μας προσωρμίσθη εἰς ταύτην τὴν νῆσον, ἡ δυστυχὴς μήτηρ μου τοσοῦτον ἐπασχεν, ὥστε μᾶς ἄφησαν ἐδῶ. Ἡ μήτηρ μου ἦτο διὰ πολὺν καιρὸν ἀσθενής, καὶ πόρον ζωῆς δὲν εἶχομεν. Διὰ νὰ ἐπιφέρῃ δὲ ἀνακούφισιν τινα τῆς δυστυχίας μας, μ' ἐσυμβούλευσε νὰ πωλῶ ἄνθη. Εἷς δὲ ἔμπορος τῆς πόλεως, ἐρωτήσας με, ὡς ὑμεῖς, περὶ τῆς καταστάσεώς μας, ἔλαβεν σῆκτον δι' ὑμᾶς· μᾶς ἔδωκε τὴν καλύβην ταύτην, ἐν ἣ ἡ μήτηρ μου καὶ ἐγὼ ἐζήσαμεν ἐπὶ διετίαν, ἐκ τῶν προϊόντων τοῦ μικροῦ τοῦτου κήπου. Πρὸ ἐνός ἐτους, ἡ μήτηρ μου ὑποτροπιάσασα, ἔτυχε παρὰ Θεοῦ τῶν δεινῶν τῆς τέρμα. Μὲ παρήγγειλε δὲ νὰ ἔχω θάρρος, καὶ τὸ βλέπετε, κύριε, τὴν ὑπήκουσα.

Ταῦτα λέγουσα ἡ Γεννή, δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήτῃ τὰ δάκρυα.

Κατὰ τὴν σύντομον ταύτην διήγησιν, ὁ Ναπολέων συνεκινήθη· λέξεις τινες δυσχεστάλητοι εἶχον ἐξεέλθει τοῦ στόματός του, τέλος εἶπεν εὐκρινῶς.

— Δυστυχὲς παιδίον! ἀλλὰ σεῖς κυρία, τί ἐπράξατε εἰς τὸν Θεὸν διὰ νὰ ῥιφθῆτε εἰς τοιοῦτον τόπον, καὶ τοσοῦτον δυστυχῶς; Παράδοξος τοῦ πεπρωμένου προσεγγίσις! προσέθηκεν ὁ Ναπολέων χαμηλῇ τῇ φωνῇ· ὡς ἐγὼ, δὲν ἔχει αὕτη πατρίδα, μήτε οἰκογενεῖαν!...

Καὶ ταῦτα λέγοντος, στεναγμὸς τόσο δεικτικώτερος ὅσω μᾶλλον συνεσταλμένος ἐξωλίσθησε τοῦ στήθους τοῦ Αὐτοκράτορος. Οὕτως ὁ ἄνθρωπος τὸν ὅποιον ἡ ἀπώλεια τῶν δύο ὠραιότερων τῆς Εὐρώπης θρόνων εὗρεν ἀτάραχον καὶ καρτερικόν, ἔκλαυσεν εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς μητρὸς του...

Ἀλλ' εὐθὺς ἐπαναλαβὼν τὴν ἀταραξίαν του, εἶπε τῇ νεάνιδι.

— Κυρία, ἐπεθύμω νὰ λάβω ἐν ἐνθύμημα τῆς ἐπισκέψεώς μου· συλλέξατέ μοι μίαν ἀνθοδέσμην.

Ἡ Γεννή συλλέξασα τὰ ὠραιότερά τῆς ἄνθη, προσέφερεν αὐτὰ τῷ Ναπολέοντι, ὅστις εἰς ἀντάλλαγμα τῇ ἔδωκε πέντε χρυσὰ νομίσματα.

— Ὅχ! Θεέ μου! ἀνέκραγεν ἡ νεάνις, διατί, κύ-

με, νὰ μὴν ἔλθῃτε προτιήτερα, ἢ μήτηρ μου δὲν θὰ ἐστερεῖτο κανενὸς πράγματος καὶ δὲν θὰ ἀπέθνησκε!

— Καλὰ, τέκνον μου, εἶπεν ὁ Ναπολέων παρὰ ποτε συγκινηθεὶς, ἰδοὺ καλὰ αἰσθήματα θὰ ἐπανέλθω νὰ σὲ ἰδῶ.

Τότε ἡ Γεννή, παρατηρήσασα τὰ πέντε χρυσᾶ, προσέθηκεν εὐθυμῶς :

— Ἀλλὰ, κύριε, δὲν θέλω δυνηθῇ ποτε νὰ σᾶς δώσω τόσα πολλὰ ἄνθη διὰ μίαν τόσον μεγάλην ποσότητα.

— Περὶ τούτου μὴν ἀνησυχεῖτε διόλου, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Ναπολέων, πλήξας ελαφρὰ τὴν παρεῖαν τῆς Γεννῆς διὰ τῶν δύο αὐτοῦ δακτύλων.

Ἐπειτα ἐπανελθὼν εἰς τὸ Λογγοῦδ ἐδιηγῆθη εἰς τοὺς πιστοὺς τοῦ τὴν ὁποίαν εἶχε κάμει ἀνακάλυψιν.

Ὁ Ναπολέων ἐφαίνοτο εὐτυχὴς ὡς εὐρὼν ἐν δυστύχημα νὰ παρηγορηθῇ καὶ, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, ἠῤῥησεν ἡ νεάνις τὴν εἰδικὴν ὀνοματολογίαν τοῦ Λογγοῦδ. Τὴν ἐκάλουον ἡ μικρὰ ἀνθοπώλις.

Ἐν τινι στιγμῇ φαιδρότητος, εἶχε βαπτίσει ὁ Αὐτοκράτωρ δι' ἐνὸς ἐπιθέτου ἢ διὰ μιᾶς ἰδιότητος, πᾶν τὸ περ' αὐτόν· οὕτω τὸ μέρος τῆς νήσου ὅπερ διέτρεχε κατὰ προτίμησιν εἰς τοὺς περιπάτους τοῦ ὠνομάζετο ἡ κοιλὰς τῆς σιωπῆς. Ὁ Κ. Βαλκίμβος, παρὰ τῷ ὁποίῳ κατέλυσε φθάσας εἰς Βριάρες, ἦτο ὁ Ἀμυγνίτης, καὶ εἰς ταγματάρχης Ἀγγλος ἐξ ποδῶν τὸ ὕψος, ὠνομάζετο Ἡρακλῆς.

Μεθ' ἡμέρας τινὰς, ἐνδυνάμενος ὁ Ναπολέων, εἶπεν ὅτι ἐπεθύμει ἐπανελθὼν νὰ ἴδῃ τὴν μικρὰν τοῦ ἀνθοπώλιν καὶ νὰ τὴν παρουσιάσῃ τοῖς φίλοις αὐτοῦ.

Εὐρὼν ἤδη τὴν νέαν κόρην, ἣτις εἶχε μάθει τ' ὄνομα καὶ τὸν τίτλον τοῦ εὐεργέτου τῆς, ἐνδεδυμένην τὰ ἐόρτια ἱματῖά της. Σποδρῶς δὲ συγκινηθεῖσα, ὄχι διὰ τὸ παρελθὼν τοῦ Ναπολέοντος μεγαλεῖον, ἀλλὰ διὰ τὰς συμφορὰς τοῦ, ἀπέδωκεν, ὅσον ἐδυνήθη καλλιτέρον, εἰς τὸν ἐνδοξον ξένον τῆς, τὰς τιμὰς ἐν τῇ πενηκτῇ αὐτῆς κατοικίᾳ, καὶ ἀνεπλήρωσε τὸ εὐτελὲς τῆς φιλοξενείας τῆς διὰ τῆς χάριτος μεθ' ἧς ἐπραττε ταύτην. Παρέθετο δὲ σῦκα, ἄνθη ἐκ τοῦ κήπου τῆς, καὶ ὕδωρ ἐκ τοῦ διὰ τῆς κοιλάδος ρέοντος ρύακος, καὶ ἔχοντος τὰς πηγὰς τοῦ εἰς αὐτὸν τὸν κήπον τῆς.

— Τὸ βλέπετε, βασιλεῦ, εἶπεν αὕτη τῷ Ναπολεόντι, σὰς περιέμενα. Δυστυχῶς δὲν εἰδοποιήθην περὶ τῆς ἐπισκέψεώς σας ἐν καιρῷ, ἄλλως ἤθελα σὰς κάμει τὰς ἀπαιτουμένους τιμὰς διὰ τῶν χρημάτων τὰ ὅποια με εἶχατε δώσει.

— Κ' ἐγὼ ἤθελα σὰς ἐπιπλήξαι, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Αὐτοκράτωρ. Ὅταν ἐρχωμαι νὰ σᾶς βλέπω δὲν θέλω ἄλλο τι εἰμὶ τὸ ὕδωρ σας τὸ ὅποιον εἶναι ἀξιόλογον. Ἐπὶ ταύτῃ τῇ συμφωνίᾳ θέλετε με ἐπαναειδέϊ. Ἐπειτα, δὲν εἶμαι εἰμὶ ἀρχαῖος στρατιώτης, καὶ ὁ στρατιώτης δὲν ἔχει πάντοτε εἰς τὴν διαθεσὴν τοῦ ὕδωρ· γνωρίζω καὶ τι περὶ τούτων.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, δὲν παρήλθεν ἐβδομάς καθ' ἣν ὁ Ναπολέων νὰ μὴν ὑπάγῃ νὰ ἐπισκερθῇ τὴν καλύσθην τῆς Γεννῆς. Τότε αὕτη, ἣτις τὸν ἐπερίμενεν εἰς τὴν θύραν, ἐπορεύετο πρὸς αὐτόν, τῷ προσέφερεν

ἀνθοδέσμην καὶ ποτήριον ὕδατος. Ἐπειτα, εὐχαριστῶν αὐτὴν ὁ Αὐτοκράτωρ ἐν βραχυλογίᾳ, ἐξηκολούθει τὸν περιπάτον τοῦ ὁμιλῶν πάντοτε περὶ τοῦ ἐξόχου τῆς νεάνιδος ἐκείνης χαρακτῆρος, μετ' ἐκείνων οὔτινες τῶν συνώδευον ἕως ἐκεῖ, ὅτε δὲν ὑπῆγαῖνε μόνος.

Βραδύτερον ὅτε ἡ φοβερὰ νόσος εἰς τὴν ὑπέκυψε, προσεχώρησε τόσον ὥστε δὲν ἐδύνάτο νὰ ἐξέρχεται τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τοῦ Λογγοῦδ τόσον συχνὰ ὅσον ἤθελεν, ἡ Γεννή, μὴ βλέπουσα πλέον τὸν εὐεργέτην τῆς, ἐπορεύετο καθ' ἐκάστην εἰς Λογγοῦδ, ὅπως πληροφρηθῇ περὶ τῆς υἱείας τοῦ, καὶ προσενεγκοῦσα αὐτῷ μόνον τὴν ἀνθοδέσμην τῆς, ἐπέστρεφεν ἐν λύπῃ.

Μίαν ἡμέραν, ἐν τούτοις, καθ' ἣν ἦτο ἐν τῷ κήπῳ τῆς, ἤκουσε κρότον ἀμαξῆς. Διελθοῦσα δὲ τὴν ὁδὸν εὐρέθη ἐνώπιον τοῦ Αὐτοκράτορος ἀλλὰ μόλις τῷ ἀπέυθυνε ὀλίγας φιλοφρονητικὰς λέξεις, καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Ναπολέοντος ἔλαβεν ἀμέσως θλίψεως ἑκφρασιν.

— Μ' εὐρίσκετε πολὺ ἀλλοιωμένον, ἀλήθεια τέκνον μου; τῇ εἶπε μ' ἐκλείπουσαν φωνήν.

— Εἶναι ἀληθές, βασιλεῦ, ἀλλὰ τώρα θέλετε ἀναλάβει.

— Ἀμφιβάλλω, ἔκαμεν ὁ Ναπολέων, με ἀπιστίας ὕψος κινήσας τὴν κεφαλὴν. Μόλα ταῦτα, ἡθέλησα σήμερον νὰ σὲ κάμω μίαν ἐπίσκεψιν.

Βοηθούμενος δὲ ὑφ' ἐνὸς τῶν συνεξορίστων τοῦ, κατέβη ὁ Ναπολέων μετὰ κόπου ἀπὸ τῆς ἀμαξῆς τοῦ, καὶ ἐπιστηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς Γεννῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὴν καλύσθην καὶ καθίσας :

— Δός μοι ἐν ποτήριον ὕδατος, τῇ εἶπε· τοῦτο ἴσως καταπραῦνῃ τὸ καταναλίσκον με πῦρ... τὴν... προσέθηκε προσενεγκὼν τὰς δύο τοῦ χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ.

Ἡ Γεννή ἔσπευσε, καὶ ἀφοῦ ὁ Ναπολέων ἔπιε τὸ ἥμισυ τοῦ ποτηρίου τὸ ὅποιον ἐκείνη τῷ προσέφερε με τρέμουσαν χεῖρα, ἡ ὕψις τοῦ, κατὰ τὸ σύνθηδες, ἀπεκατέστη γαλήνιος.

— Εὐχαριστῶ, ἀκριβὴ μου κόρη, τῇ εἶπε μετ' ἀγαθότητος, τὸ ὕδωρ τοῦτο, φαίνεται, νὰ κατεπραῦνεν εὐθὺς τὰς δυνάμεις μου. Ἐὰν ἔπινα ἀρχήτερα ἀπ' αὐτὸ... προσέθηκεν προβλέψας εἰς οὐρανόν· ἀλλ' ἤδη εἶναι πολὺ ἀργά...

— Τότε, ὑπέλαβεν ἡ Γεννή, προσπαθοῦσα νὰ φαιδρύνῃ τὸ πρόσωπόν τῆς, εἶμαι πολλὰ εὐτυχὴς· ἐπειδὴ τὸ ὕδωρ τοῦτο σὰς φαίνεται τόσον καλόν, θέλω σὰς φέρει ἐξ αὐτοῦ καθ' ἐκάστην, καὶ θέλει σὰς θεραπεύσει ταχέως.

— Ὅχι! εἶναι ἀνωφελές, δὲν ἀπατῶμαι, ἀκριβὴ μου κόρη· εἶναι ἡ τελευταία ἐπίσκεψις. Ὑπάρχει ἐδῶ λαθραῖος πόρος ὅστις με φονεῖει (καὶ ὁ Ναπολέων ἐδείκνυε τὴν καρδίαν του)· ἀλλ' ἐπειδὴ ἴσως δὲν θὰ σὲ ἔξαναἰδῶ πλέον, ἐπιθυμῶ νὰ σ' ἀρῶσω τοῦλάχιστον ἐν φιλίας ἐνθύμημα. Τί δύναμαι νὰ κάμω ὑπὲρ σοῦ;

— Ἀχ! βασιλεῦ, ἀνέκραξεν ἡ Γεννή, θρακυρροοῦσα καὶ προσπεσοῦσα εἰς τοὺς πόδας τοῦ Αὐτοκράτορος,

Ο ΧΟΡΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΝ.

τὴν εὐχὴν σας, ἰδοὺ πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμῶ, πᾶν ὅτι εὐχομαι, πᾶν ὅ,τι ἐπιζητῶ.

Τότε ὁ Ναπολεὼν, μὲ τὴν ἐμβρίθειαν ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἡ πίστις χορηγεῖ, καθότι ἦτο πιστὸς εἰς τὰ τιμῶντα τὸν ἄνθρωπον θρησκείματα, ἐπέθεσε τὰς δύο τοῦ χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς νεάνιδος, εἰπών:

— Σὲ τὴν δίδω τέκνον μου· ἔσω εὐδαίμων.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν ἔλλειψεν ἡ Γεννὴ νὰ παρευρίσκηται εὐλαβῶς εἰς Λογγουὸδ. Ἔφερε δὲ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς καὶ μίαν ἀνθοδέσμεν, καὶ ἐπέστρεψεν ἐκαστοτε πλεόν κατηφής, ἐπειδὴ καθ' ἐκάστην ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς περὶ τῆς υγείας τοῦ Αὐτοκράτορος εἰδήσεις πλεόν ἐπιφόδους.

Πρωῖαν τινα, καθ' ἣν ὁ ἥλιος ἦτο λαμπρότερος τοῦ συνήθους, καὶ ἡ Γεννὴ φαιδρότερα ἐπορεύετο εἰς Λογγουὸδ, ἔφθασεν ἐκεῖ μὲ τὴν παιδικὴν ἐκείνην ἐλπίδα τὴν ὁποίαν τῇ ἔδιδε μυστικὴ τις πίστις, εἰς τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς. Τῇ εἶχον δὲ εἰπεῖ τὴν προτεραίαν, διὰ νὰ ἀποκρύψωσιν ἀπ' αὐτῆς τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ ἦτο καλλίτερος. Ἡ εὐγνωμονοῦσα φαντασία τῆς εἶχε πλάσει ἐν θαῦμα, καὶ τὸ θαῦμα τοῦτο ἦν ἡ θεραπεία τοῦ εὐεργέτου τῆς.

Ἐφθασεν . . . Ἀλλὰ, φεῦ! τὸ πραγματικὸν ἀπεῖχε πολὺ τῶν ὀνειροπολημάτων τῆς. Εὔρε τοὺς πάντας ἐν λύπῃ. Φοβουμένη, ᾄδῃ, διὰ τὴν ζωὴν ἐκείνου τὸν ὁποῖον μετὰ τὸν Θεὸν ἡγάπα πλείοτερον ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ θέλουσα νὰ τὸν ἴδῃ ἀπαξ τοῦλάχιστον διὰ νὰ τῷ εἶπῃ τὸ τελευταῖον χεῖρε, ἐζήτησε νὰ εἰσαχθῇ παρὰ τῷ Αὐτοκράτορι. Τῇ ἀπεκρίθησαν ὅτι ἦτο πολλὰ κακὰ, καὶ ὅτι τοῦτο δὲν ἦτο δυνατόν. Ἐκείνη δὲ παρεκάλεσεν, ἰκέτευσε, καὶ τὰ δάκρυά τῆς τосαυτήν εἶχον ἰσχύον, ὥστε εἰσῆχθη εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Ναπολεόντος.

Ἦτο ἡ ἐπίσημος στιγμή καθ' ἣν ὁ Αὐτοκράτωρ, περικυκλωμένος ὑπὸ τῶν πιστῶν θεραπόντων του, μετὰ μακρὸν βύθος ἐπὶ τῆς ἀλγεινῆς κλίνης του, εἶχε ζητήσει νὰ τοῦ ἀνοίξωσι τὸ πρὸς τὴν Γαλλίαν βλέπον παράθυρον, καὶ ἀφοῦ ἀπέστειλε περιπαθεῖς ἀσπασμοὺς εἰς τὴν ἀγαπητὴν ἐκείνην πατρίδα, τὸν κατέλαβε τὸ παραλήρημα, τὰ μέλη του ἦσαν σκληρὰ ὑπὸ τῶν παλμῶν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀτενίζοντο, ἤκουσθησαν προσέτι ἐξελθοῦσαι τοῦ στόματός του αἱ λέξεις *Γιέ μου! . . . Γαλλία! . . .* καὶ ἐξέπνευσεν.

Εἰς τὴν θέαν ταύτην, ἡ Γεννὴ ἐγονάτισε· ἔπειτα, μετ' ἀγωνίας προσεπάθησε νὰ σφίξῃ τὴν ἐκτὸς τῶν ἐγκοιμητῶν οὗταν χεῖρα τοῦ Ναπολέοντος. . . . Ἀλλὰ παρευθὺς ἡ κεφαλὴ αὐτῆς ἔκλινε, τὰ χεῖλη τῆς ἀπεχρωματίσθησαν, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκάμυσαν, ὥς νὰ ἦτο ὑπὸ τὴν ἐπύρρειαν ἀκατανίκητου ὕπνου. Ἡ δυστυχὴς Γεννὴ δὲν ἐξύπνησε πλεόν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

I. Σ. Γ.

• Σὲ ἀποχαριετῶ! ἀλλ' ὄχι διὰ
• πικρὸς· ἰδὲ πόσον ὁ ἀστὴρ τῆς
• νυκτὸς λάμπει! Ὁ ἔρως αὐξάνει,
• νει, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἡ ζωὴ
• μαραίνεται. »

I.

Λουδοβίκος Δεμαρτάνης, καταγόμενος ἐκ τινος τῶν ἀρχαιότερων οἰκογενειῶν τῆς Τουραίνης καὶ ὧν ὀρφανὸς μὲν, ἀλλ' ἡλικίας, ἐν ἣ ἐπιτρέπεται ὁ ἀνεξάρτητος βίος, δὲν ἐγνώρισεν οὔτε τὰς συμβουλὰς συνετοῦ πατρὸς, οὔτε τὰς τρυφερὰς θωπείας φιλοστόργου μητρός. Ἡ δὲ πολλὰ εὐτελής αὐτοῦ περιουσία σχεδὸν ἐξηφανίσθη ὑπὸ δεινῶν καταχρήσεων κηδεμόνος· καὶ οὕτω κατὰ τε τὰ πνευματικὰ καὶ τὰ ὕλικά συμφέροντα ἀδικηθεῖς, καὶ τοῦ τόσον κοινού προνομίου τῆς υγείας στερούμενος ὁ νέος οὗτος ἐνόμισεν ἐαυτὸν ἐντελῶς παρὰ τοῦ οὐρανοῦ ἐγκαταλειμμένον· ἀλλ' ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ αὐτοῦ εἶδε τὴν Ἄνναν Δαρεβλάη, ἄγγελον παραμυθίας. Ἐκτοτε ὁ Λουδοβίκος ἤρξατο κατὰ πρῶτον νὰ ὀνειροπολῇ, ὅ,τι πάντοτε ὡς παραρροσθῇ ἐθεώρει, — τὴν εὐδαιμονίαν. Τὸν δὲ βίον, ὃν ἐνόμιζεν ὅτι ὡς ὁδοιπόρος κεκμηκὸς ἐν σπουδῇ διέρχεται, ἐπεθύμησε νὰ βλέπῃ ὅσον οἶόν τε μηχανόμενον. Ἠγάπα, ἡγαπᾶτο . . . εἰς ἡλικίαν εἴκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν!

Ὁ δαίλιος νεανίας ἐν μικρῷ ἐλογίσθη παρὰ τοῦ Κ. Δαρεβλάη, πατρὸς τῆς Ἄννης, ὅστις αὐτοῦργος τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ἦν ὑπερβολὴ ἀλαζών. Ἐνδόμυχόν τι αἶσθημα ἐκίνει αὐτὸν εἰς φθόνον κατὰ τοῦ πράγματος, οὗ τινος ἐστερεῖτο, τῆς εὐγενίας, καὶ ἐπομένως συνεθίζε νὰ μισῇ τοὺς ἀριστοκράτας. Ὅθεν καὶ τὴν περὶ γάμου αἵτησιν τοῦ Λουδοβίκου ἀπέρριψε ῥητῶς. Κατ' ἀρχὰς ὁ ἐργοστασιάρχης ἠκούσθη τὸν νεανίαν μετὰ μειδιάματος ἐγωῖσμου φιλαρέσκου· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἀναλαμβάνων ἦθος σοδρώτατον, ὑπέμνησε τὸν μνηστῆρα περὶ τῆς ἐνδείας καὶ τῆς θρύψεως τοῦ σώματος αὐτοῦ. Ὁ Λουδοβίκος ἐπέμενεν, ὁ Δαρεβλάης ἀντέστη· ἐννοεῖται δὲ ὑπὲρ τίνος ἡ νίκη ἐτάχθη.

Ἀπελείπετο εἰς τὸν Λουδοβίκον ἐξ ὅλης τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ εἰς ἐξάδελφος εἰς Τοῦρ καὶ εἰς θεῖον εἰς Γουαδaluῶπην. Ἀμφότεροι δὲ οὗτοι μαθόντες τὴν ἄρνησιν τοῦ Δαρεβλάη ὠργίσθησαν, καὶ ὁ θεῖος μετὰ πέμψατο τὸν Λουδοβίκον ἵνα ζῇ εἰς τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦ λειμῶνας. Θεῖς λαμπρὰ ἐξηπαλίζετο ἐν τὸν νέον ἀντικύματα Δεμαρτάνην· ἀλλ' ἀντὶ τίνος . . . Πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ πλούτου ν' ἀφήσῃ διὰ πάντας ἐκείνην ἥτις ἦν αὐτῷ ἡ ζωὴ, ἡ ἐλπίς, ἡ εὐδαιμονία! Ν' ἀναχωρήσῃ ἀνεπιστρεπτί ἴσως . . . ψυχραὶ καρδίαι αἱ τόσον εὐκόλως ἀποδεχόμεναι τὴν